

Inhoud : terugbetaling van logopedie door het RIZIV : kaas met zeer grote gaten...
presentatievaardigheden

Terugbetaling van logopedie door het Riziv : kaas met zeer grote gaten!

De Vlaamse vereniging voor logopedisten roept haar leden zeer regelmatig op om de regels en normen voor terugbetaling van logopedische prestaties, correct toe te passen. Zij wijst daarbij ook telkens op de zware sancties (schorsing, zeer grote boetes), wanneer door het RIZIV overtredingen op dit vlak worden vastgesteld. Met het nog steeds zeer snel groeiend aantal logopedisten komt het beschikbare RIZIV budget voor logopedie wellicht nog meer onder druk. *'Misbruiken leiden tot snellere uitholling van dit budget en uiteindelijk wellicht ook tot mogelijke afstraffing van alle logopedisten en hun klanten,'* stelt de beroepsvereniging terecht.

Wij kunnen deze redenering volledig volgen en ondersteunen.

De meeste logopedisten zijn zeker sociaal ingestelde mensen met een groot verantwoordelijkheidsgevoel en van nature zul je binnen onze beroepsgroep, gelukkig, zeer weinig sjoemelaars 'pur sang' aantreffen.

Maar... de terugbetaling van logopedie door het RIZIV is helaas kaas met zeer grote gaten. Vanuit een jarenlange praktijkervaring zouden we zelfs durven stellen: meer gaten dan kaas!

Dit dwingt logopedisten constant tot zeer moeilijke ethische en deontologische keuzes.

Enkele voorbeelden ter illustratie (en deze opsomming is zeker niet volledig):

Wat doe je als logopedist wanneer uit een gesprek met de ouders en uit een grondige analyse van vragenlijsten van ouders en kleuterleidster, en na een **correct uitgevoerd taalonderzoek**, blijkt dat een kind **wel degelijk een ernstige taalstoornis** vertoont **maar scores behaalt die net boven de vereiste (onrealistische) percentielscore 3 uitkomen?** ('Percentiel 3' betekent dat maar liefst 97% van alle leeftijdsgenoten beter scoren op deze proef)

Hoeveel kinderen met een nochtans duidelijke taalstoornis en met een normale intelligentie en een goed gehoor (de twee overige criteria voor terugbetaling) beantwoorden effectief aan dit criterium qua scores op taaltests? Laten we de kinderen die net buiten deze abnormaal strenge criteria vallen dan aan hun lot over en haken wij af als zorgverstrekker? Indien wel, gaan ouders bijna zeker 'shoppen' tot ze een collega gevonden hebben die de scores op de taaltests misschien lichtjes anders interpreteert of zich misschien wat moeilijker of onvriendelijker opstelt bij het hertesten, en zo toch de gewenste lagere scores bereikt.

Gezien het overaanbod aan zelfstandige logopedisten is dit misschien niet eens zo'n moeilijke opdracht...

Moeilijke ethische keuze dus, zeker als ouders speciaal naar jou doorverwezen zijn en zowel kind als ouders de anamnese, het onderzoek en de bespreking als heel positief ervaren hebben.

Hoe verklaar je aan ouders van een kleuter die onverstaanbaar spreekt wegens **meervoudige uitspraakproblemen**, en die daar ook negatieve sociale en psychologische gevolgen van ondervindt, dat het RIZIV hiervoor **geen tussenkomst** voorziet en dat ze aangewezen zijn op een beperkte, en in dergelijke gevallen bijna steeds ruim onvoldoende, tussenkomst vanuit de vrije aanvullende verzekering van hun ziekenfonds?

Hoe leg je aan de ouders en aan de leerling zelf uit dat de vroegtijdige opsporing en begeleiding van een leerstoornis, waarvoor ze naar jou werden doorverwezen, wel zeer positief en absoluut noodzakelijk is, en dat logopedische hulp daarbij ongetwijfeld erg waardevol kan zijn, maar dat hun kind nog maar wat verder moet aanmodderen tot hij/zij effectief een **volledig jaar schoolse achterstand** heeft opgelopen en ondertussen heel wat negatieve pedagogische en psychologische ervaringen opstapelt, alvorens we een aanvraag voor terugbetaling kunnen indienen die beantwoordt aan de criteria? Ethisch ook moeilijk te aanvaarden dat **leerlingen van die ouders die dan toch starten en alle kosten zelf betalen, wellicht nooit meer in aanmerking zullen komen**, wanneer de logopedische therapie effectief bijdraagt tot heuse vorderingen, waardoor het kind dus nooit meer voldoende achterstand zal vertonen (terwijl de leerstoornis uiteraard nog wel aanwezig blijft en de nood aan begrip en extra ondersteuning meestal heel lang aanwezig blijft)

Wat doe je wanneer je als logopedist een leerling uit het tweede leerjaar krijgt doorgestuurd door het CLB met als diagnose 'ernstige dyslexie', en die daar opnieuw vastloopt, ondanks eerder overzitten van het eerste leerjaar? Hoe leg je aan iemand uit dat **'een jaar overzitten' voor het RIZIV niet meetelt als een jaar achterstand (!!!)** en dat onze

beroepsvereniging er nog niet is in geslaagd dit te doen wijzigen?

Mij lukt deze uitleg nooit zonder grote plaatsvervangende schaamte!

Er wordt tegenwoordig voor minder een beroep gedaan op het Centrum voor gelijke kansen en racismebestrijding!

Wat doe wanneer je als logopedist een leerling met een rekenstoornis krijgt doorgestuurd door school en CLB, die op rekentests een achterstand behaalt van ruim anderhalf jaar, maar net voor de aanmelding of datum van indienen van het dossier, 10 jaar geworden is en nu plots **niet langer één, maar twee volledige jaren achterstand moet vertonen om in aanmerking te komen voor terugbetaling?** Moet je adviseren om niet te helpen en gewoon af te wachten tot hij zeker 2 jaar achterstand opgebouwd heeft?

Door de interne hulp op school, vooral in de eerste jaren, zien we in de praktijk steeds meer voorbeelden van dergelijke doorverwijzingen op iets latere leeftijd.

Hoe leg je aan ouders van een stotterend kind uit het derde of vierde leerjaar uit dat therapie weliswaar opnieuw noodzakelijk is, maar er **geen goedkeuring voor terugbetaling meer kan zijn omdat er ooit een goedkeuring geweest is** als tweede kleuter, omdat het kind destijds bij een collega ongeveer een maand therapie gevolgd heeft?

Hetzelfde bij een leerling die doorgestuurd wordt wegens een leerstoornis in het vijfde leerjaar, waarvan er begin derde leerjaar door een collega een aanvraag voor terugbetaling werd ingediend die gewoon doorliep, ook al stopte de therapie na vier maanden?

Hoe leg je uit dat er eerst effectief stemploinoduli (kleine knobbeltjes op de stembanden) moeten worden vastgesteld alvorens het RIZIV tussenkomt bij de logopedische therapie van een leerling waarbij zowel uit de voorgeschiedenis als uit het onderzoek blijkt dat er een chronisch stemprobleem is ten gevolge van stemmisbruik(roepen, schreeuwen,...) en verkeerd stemgebruik(te luid , te veel, te lang, ...)? Als deze kleine knobbeltjes zich nog niet ontwikkeld hebben is er geen terugbetaling. Wat meer roepen en schreeuwen en wachten tot ze er wel zijn dan maar, waarbij de therapie dan ook nog eens langer duurt en vaak moeizamer verloopt (en dus zeker meer kost aan de gemeenschap)?

Is het ethisch echt zo onverantwoord om bij leerlingen die ten gevolge van regelmatige afwezigheid wegens ziekte of bijzondere gezinssituaties (co-ouderschap, onregelmatige werkuren van beide ouders, vakanties,...) een aantal therapiebeurten 'op te sparen' ?

Een 'containerprincipe' dat slechts twee jaar geldt (na een goedkeuring moeten alle logopedische sessies afgewerkt zijn binnen de periode van twee jaar) is voor heel wat logopedische stoornissen niet het meest efficiënt.

Als logopedist dromen wij ervan ooit eens te kunnen werken binnen logische, gefundeerde en realistische normen voor terugbetaling, een sterk vereenvoudigde aanvraagprocedure en controles door **logopedisch opgeleide** geneesheren- adviseurs, of waarom niet, door logopedische adviseurs, binnen de ziekenfondsen.

Nu zijn deze controles bijna puur administratief.

Wij beseffen helaas dat de bureaucratie in dit land zo sterk en diepgeworteld is, en zichzelf zo goed in stand houdt, dat het helaas wel bij dromen zal blijven.

Logopedie, een droomjob?

Inhoudelijk zeker! Boeiend, leerrijk, uitdagend, sociaal erg waardevol, afwisselend!

Voor de rest hoofdzakelijk een kwalijke droom als gevolg van zeer veel en vaak erg frustrerende bureaucratie, zowel binnen de structuren van het RIZIV als binnen het onderwijs.

Help, ik moet veel toespraken houden!

Met deze titel levert Patrick, naar jaarlijkse gewoonte, een bijdrage aan het opleidingsprogramma voor toekomstige voorzitters van Rotaryclubs. Op een speelse wijze en doorspekt met concrete voorbeelden, leert hij hen inzicht verwerven in het ontstaan van spreekangst en hoe ze daarmee best kunnen omgaan. Naast de **'do's and don'ts'** bij mondeling presenteren in het algemeen, besteedt hij veel aandacht aan de verschillende korte gelegenheidstoespraken zoals een welkomstwoord, sprekers inleiden en bedanken, een feestrede, een afscheid, onvoorbereide toespraken, enz.

Wenst u de mailversie van onze maandelijkse nieuwsbrief niet langer te ontvangen, mail dan naar pittery@evonet.be Interesse in vorige exemplaren? U vindt deze terug op www.dienstvoorlogopedie.be , nieuwsbrief, archief.

Kent u collega's , vrienden, familieleden,... die mogelijks ook in onze nieuwsbrief geïnteresseerd zijn? Bezorg ons hun e-mailadres en wij sturen hen enkele exemplaren met wat toelichting en uw aanbeveling, waarna zij kunnen kiezen om zich in te schrijven.